

SVEUČILIŠTE U ZADRU
/ Rektorat /
Mihovila Pavlinovića bb
23 000 ZADAR

Predmet : **Doc. dr. sc. Ivan Poljaković;**
ZAHTJEV ZA OSTVARENJE PRAVA IZ RADNOG ODNOSA

1

Vaša Klasa : **004-01/12-02/01**

x 1
punomoć
prilozi

Poštovani,

u povjerenom mi zastupanju doc. dr. sc. Ivana Poljakovića, izjavljujem zahtjev za ostvarenje prava iz radnog odnosa.

Rješenjem Klasa: 004-01/12-02/01 Urbroj: 2198-1-79-01/12-02 od 21. prosinca 2012. god. privremeno je udaljen doc. dr. sc. Ivan Poljaković sa radnog mjesta, do okončanja postupka utvrđivanja stegovne odgovornosti zbog teške povrede radne dužnosti; privremeno udaljenje započinje dostavom rješenja radniku, a za vrijeme privremenog udaljenja radniku pripada naknada plaće od 60% - ili 80% ako sam uzdržava obitelj – plaće isplaćene u mjesecu koji je prethodio udaljenju.

Gore navedeno Rješenje je u cijelosti nezakonito, iz razloga:

I. Privremeno udaljenje sa radnog mjesta provedeno je – koliko se daje iščitati iz pobijanog rješenja - bez provođenja prethodne procedure u koju treba biti uključeno Radničko vijeće, sukladno odredbama čl. 149. st. 1., 2., 4., 7. i 9. Zakona o radu (ZoR) – te je stoga ništetna, prema izričitoj odredbi čl. 149. st. 10. ZoR.

II. Prema čl. 111. ZoR, može se odlučivati o izvanrednom otkazu ugovora o radu – pa onda i o privremenom udaljenju radnika s radnog mjesta – tek ukoliko je poslodavac pisano upozorio radnika o obvezama iz radnog odnosa i tom mu prigodom izriekom ukazao na mogućnost otkaza u slučaju nastavka povrede te obveze.

Obzirom da u Opomeni Klasa: 004-01/12-02/01 Urbroj: 2198-1-79-01/12-01 nije Rektor upozorio doc. dr. sc. Ivana Poljakovića na mogućnost otkaza, ne postoje zakonski uvjeti za otkazivanje ugovora o radu zbog povrede radne obveze – pa onda ni za privremeno udaljenje radnika s radnog mjesta.

III. Prema odredbi čl. 149. st. 10. ZoR dopušteno je poslodavcu da radnika privremeno udalji sa radnog mjesta tek nakon što u odgovarajućoj proceduri već donese odluku o otkazu ugovora o radu.

Odredbe čl. 18. i 19. Pravilnika o stegovnoj odgovornosti radnika za povrede radne dužnosti se stoga ne mogu primijeniti tako, da bi bio radnik udaljen sa radnog mjesta čak i prije donošenja odluke o otkazu ugovora o radu - kao što to čini Naslov u pobijanom rješenju od 21. prosinca 2012. godine. Naime se sukladno odredbama čl. 7. st. 2. i 3. ZoR primjenjuju izravno odredbe ZoR-a, ukoliko bi temeljem kakvog pravilnika poslodavca radnik bio u lošijoj poziciji nego da se primjenjuje sam ZoR.

IV. Prema čl. 6. st. 3. Pravilnika o stegovnoj odgovornosti radnika za povrede radne dužnosti, primjenjuju se kod postupaka zbog teške povrede radne dužnosti (usp. čl. 18. st. 1. istog Pravilnika) odredbe Zakona o kaznenom postupku (ZKP).

Čl. 7. ZKP propisuje da se osobu prema kojoj se poduzimaju prisilne mjere mora obavijestiti razlozima poduzimanja mjere, pri čemu se o tzv. „mjerama opreza“ odlučuje rješenjem (čl. 98. i 99. ZKP). U čl. 168. st. 1. i 4. istog zakona izriekom se propisuje da rješenje mora imati obrazloženje, u kojem valja iznijeti utvrđene činjenice i razloge za primjenu zakonskih odredbi.

Međutim sadrži obrazloženje pobijanog rješenja od 21. prosinca 2012. god. tek navod da se privremeno udaljavanje s radnog mjesta izriče „zbog istupanja u javnosti na način neprimjeren akademskoj zajednici kojoj pripada“. Čak se i u Opomeni od 09. studenog 2012. godine, koja se u tom obrazloženju spominje, govori samo to, da je doc. dr. sc. Ivan Poljaković održao u organizaciji HRAST-a Zadarske županije 29. listopada 2012. predavanje pod naslovom „Zdravstveni odgoj – pranje zuba ili pranje mozga“, te da se Rektor ne slaže sa tamo iznesenim promišljanjima i stavovima doc. dr. sc. I. Poljakovića; dakle i opet bez pojedinosti (navodnog) delikta koji se doc. dr. sc. I. Poljakoviću stavlja na teret.

Prema standardima u primjeni ZKP, valjalo bi u rješenju o „mjerama opreza“ navesti detalje poput mjesta, vremena i pobližeg sadržaja (više?) nastupa u kojima donositelj rješenja nalazi razloge za donošenje takvog rješenja. Obzirom da takvih detalja nema, ne može podnositelj ovog zahtjeva za zaštitu prava iz radnog odnosa efikasno iznijeti razloge zašto stav Rektora nije pravilan: naime Rektor uopće nije iznio razloge za svoj stav i činjenice koji predstavljaju kontekst takvih razloga.

Stoga proizlazi, da je kod donošenja pobijanog Rješenja od 21. prosinca 2012. god. počinjena bitna povreda pravila postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. u svezi čl. 495. ZKP.

V. Smatra doc. dr. sc. Ivan Poljaković da je pokretanjem disciplinskog postupka i njegovim udaljavanjem sa radnog mjesta povrijedilo Sveučilište u Zadru zakonsku zabranu diskriminacije iz čl. 5. ZoR u svezi čl. 1. i 2. Zakona o suzbijanju diskriminacije.

Naime se doc. dr. sc. Ivan Poljaković u svojem političkom djelovanju (a na bavljenje politikom on ima pravo, kao i svaki drugih znanstveni radnik), kao član političke stranke kršćanskog usmjerenja, u javnosti protivi uvođenju seksualnog odgoja u obliku kako ga – po svemu sudeći protuzakonito - nameće Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta; a gdje se predstavlja homoseksualnost kao jednakovrijednu heteroseksualnosti i promovira tzv. rodna ideologija. Pritom doc. dr. sc. I. Poljaković ističe stajališta koja predstavljaju službeno proglašeni nauk Katoličke Crkve, kojoj on sam pripada; taj nauk označava homoseksualne čine kao "teško izopačenje" i "u sebi neuredne čine", što "se protive naravnom zakonu" i "ni u kojem slučaju ne mogu biti odobreni" (Katekizam Katoličke Crkve, toč. 2357 – 2359); potvrđuje vjeru da je Bog stvorio samo dva roda – muški i ženski (isto, toč. 2331 - 2335); te se protivi tzv. rodnoj ideologiji, koju se nameće u hrvatske osnovne i srednje škole kroz "poduku" kako postoji više od dva roda.

Tako dokument „Razmatranja u svezi prijedloga da se dade pravno priznanje zajednicama između homoseksualnih osoba ("Considerations Regarding Proposals to Give Legal Recognition to Unions Between Homosexual Persons") izdanom od Kongregacije Svete Stolice za nauk vjere 2003. god. (te potpisan po tada kardinalu Josepha Ratzingera i odobren od tadašnjeg Pape Ivana Pavla II.), izrijeком govori: „Moralna savjest zahtijeva da, u svakoj prigodi, kršćani svjedoče cjelovitu moralnu istinu, koja je suprotstavljena kako odobravanju homoseksualnih čina tako i nepravilnoj diskriminaciji protiv homoseksualnih osoba. U tu svrhu treba poduzimati odmjerene i razborite aktivnosti; one mogu uključivati: demaskiranje načina na koji takva tolerancija može biti zloupotrijebljena ili korištena u službi ideologija, izražavajući na jasan način nemoralnost prirode takvih zajednica, podsjećajući vlasti na potrebu da održavaju taj fenomen unutar stanovitih granica kako bi zaštitili javni moral i, iznad svega, izbjegli izlaganje mladih ljudi iskrivljenim idejama o spolnosti i braku koje bi ih lišile neophodnih zaštita i pridonijela širenju fenomena. One koji žele od toleriranja krenuti u pravcu legitimacije specifičnih prava za homoseksualne osobe koje kohabitiraju treba podsjetiti da su odobravanje ili legalizacija zla nešto jako udaljeno od toleriranja zla. U situacijama gdje bi homoseksualne zajednice bile pravno priznate jasno i odlučno protivljenje je dužnost. Osoba se mora suzdržati od bilo kakve formalne suradnje u donošenju ili primjeni takvih teško nepravilnih zakona. (toč. 5.) ... Kada je zakonodavstvo u korist

priznanja homoseksualnih zajednica već na snazi, katolički političar mora mu se protiviti na načine koji su mu mogući i učiniti svoje protivljenje poznatim; njegova je dužnost da svjedoči za istinu. (toč. 10)“

Stoga moramo zaključiti da se donošenjem gore citirane Opomene i Rješenja doc. dr. sc. Ivana Poljakovića stavlja u nepovoljniji položaj zato što se koristi ustavnim pravom da javno izražava svoja vjerska uvjerenja; čime su povrijeđene odredbe o zabrani diskriminacije.

VI. Na okolnosti iznijete gore u toč. V., dostavljaju se u privitku izvještaj HINA-e o riječima kardinala Josipa Bozanića o aktualnoj reformi zdravstvenog odgoja u hrvatskim osnovnim i srednjim školama (kako je taj izvještaj objavljen kod „Jutarnjeg lista“ 19.12.2012.), te Izjavu br. 1/2013 o zdravstvenom odgoju, izdanu od strane Hrvatskog helsinškog odbora 02.01.2013. god.

Obzirom da je očito riječ o tekstovima koji ne predstavljaju istupe nekih političkih radikala, nego je riječ o „mainstream“ političkom diskursu o aktualnoj političkoj situaciji u Hrvatskoj, proizlazi da nije ni doc. dr. sc. Ivan Poljaković u svojim javnim nastupima o reformi zdravstvenog odgoja u školama izašao iz sfere uljudnog i civiliziranog govora.

Rukovodstvo Sveučilišta u Zadru nije ovlašteno nameitati svojim znanstvenim radnicima stajališta o aktualnoj političkoj situaciji kakva ima trenutačni ministar Znanosti, obrazovanja i sporta: riječ je o stvarima koje su predmet slobode misli i izražavanja – i ne smije se slobodu izražavanja doc. dr. sc. Ivana Poljakovića ograničavati zato što pobornici LGBTIQ zajednice svako neslaganje sa svojim političkim stavovima etiketiraju kao „homofobiju“ (tako npr. i aktualno protivljenje SVIH vjerskih zajednica namjerama da se donesu zakoni o tzv. istospolnom braku u Velikoj Britaniji i Francuskoj, ili slična protivljenja posvajanju djece od strane istospolnih zajednica u cijelom nizu europskih zemalja). Tako proizlazi i iz odredaba o akademskoj slobodi sadržanima u čl. 2. st. 2. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, čl. 9. Statuta Sveučilišta u Zadru i čl. 7. st. 2. Etičkog kodeksa Sveučilišta u Zadru (v. također čl. 68. Ustava RH).

Još se manje smije diskriminirati pripadnike stanovite grupe znanstvenih radnika (u ovom slučaju, katolike) zato što izražavaju u javnosti stajališta, kakva odgovaraju vjerskim nazorima njihove vjerske zajednice (u ovom slučaju, Katoličke Crkve).

VII. Nastavljajući pobijati razloge za koje mora doc. dr. sc. Ivan Poljaković nagađati da ih je Rektor imao kod donošenja pobijanog Rješenja od 21. prosinca 2012. god. (a nagađati mora, jer Rektor nikakve određene razloge svojem postupanju nije dao), valja navesti kako mišljenje doc. dr. sc. Ivana Poljakovića da je homoseksualnost bolest ne predstavlja ništa protuzakonito ili necivilizirano.

Za primjer takvog stajališta prilaže se ovom zahtjevu izjavu „Činjenice, a ne laskanje, o istospolnoj orijentaciji“ potpisanoj 2007. god. od desetak afirmiranih medicinskih stručnjaka kod asocijacije NARTH (National Assotiaton for Research & Therapy of Homosexuality“) – asocijacije zdravstvenih djelatnika u SAD koji pružaju usluge liječenja homoseksualnosti, a koja okuplja više od 250 psihijatarata i psihologa sa

doktoratima znanosti. Takve se usluge pružaju i u zdravstvima „najliberalnijih“ zemlja poput Nizozemske i Velike Britanije, te ne uspijevaju sporadični pokušaji LGBTIQ udruga da se te usluge zabrane.

Prema Međunarodnoj klasifikaciji bolesti, kod svakog homoseksualca, biseksualca i lezbijke koji se zatraži da ga liječi od homoseksualnosti i/ili sa homoseksualnošću povezanih tegoba, biva dijagnosticirana mentalna bolest „Egodistonička spolna orijentacija“ (šifra MKB 2010. F66.1). „T“ („transsexual“) i „Q“ („queer“) članovi „LGBTIQ zajednice“ bivaju dijagnosticirani dijagnozama iz grupa F64 (poremećaji spolnog identiteta), odnosno F65 (poremećaji spolne sklonosti) čak i kada se sami i ne žale na svoje spolne sklonosti.

U Hrvatskoj, dakako, nije protuzakonito biti npr. transvestit (šifre MKB F64.1 ili F65.1), – makar se takva stanja posve uredno prepoznaju kao mentalni poremećaji. Nije protuzakonito biti niti sadomazohist (šifra MKB F65.5), ili bolesnik od većine drugih tzv. parafilija (šifre MKB 65.8 i 65.9) – te se osobe sa takvim seksualnim sklonostima u svakodnevnom životu ne diskriminira (te Rektor doista nikad nije pokretao stegovni postupak protiv nekog radnika Sveučilišta jer bi taj radnik bolovao od npr. sadizma, gerontofilije ili olfaktofilije i odavao se takvim seksualnim praksama).

Stajalište da su takve seksualne sklonosti abnormalne, plod je stajališta da je redovna heteroseksualnost normalni oblik ljudske seksualnosti; iz kakvog stajališta proizlazi da su seksualni porivi nesukladni sa normalnom seksualnošću – abnormalni.

„Rodna ideologija“, nastala na temelju intelektualnih promišljanja feministica Judith Butler i Sandre Lipsitz Bem s početka 1990.-ih godina, i koja je uglavnom prihvaćena od strane LGBTIQ udruga, „naučava“ drugačije – naime da svaka osoba može izmisliti da li je heteroseksualac, ili npr. „transseksualac lezbijka“ (muškarac koja želi napraviti operaciju „promjene spola“, nakon čega želi imati seksualne odnose sa ženama).

U svakom slučaju, stajalište da pripadnici LGBTIQ boluju od stanovitih bolesti vezanih uz seksualnu orijentaciju samo po sebi ne predstavlja ništa protuzakonito, glupavo ili necivilizirano: takvo su stajalište naposljetku imali i Sigmund Freud, i Karl Jung, i Alfred Adler, i Viktor Frankl – dakle svi temeljni pisci u oblasti psihijatrije. Znamo, uostalom, da su pripadnici raznih udruga invalida također – bolesnici; naposljetku od neke bolesti (makar od kratkovidnosti ili spuštenih stopala) boluje velika većina osoba zaposlenih kod Sveučilišta u Zadru – te se kratkovidne osobe u životnoj praksi ne vrijeđaju, ako netko izjavi da je kratkovidnost bolest.

Uvredljivo i necivilizirano bi npr. bilo reći da „ćorave profesore treba izbaciti sa Sveučilišta“ – ali ništa tome slično nije doc. dr. sc. Ivan Poljaković izrekao. On je samo izrekao, ono što proizlazi iz sadržaja katoličke vjere kojoj on pripada, a što je i stav brojnih znanstvenika koji izučavaju fenomen homoseksualnosti - to jest da homoseksualnost predstavlja poremećaj, ali da se homoseksualce ne smije zbog toga nepravedno diskriminirati.

Dario Čehić

VIII. Slijedom svega gore navedenoga, predlaže se Naslovu da poništi svoje Rješenje Klasa: 004-01/12-02/01 Urbroj: 2198-1-79-01/12-02 od 21. prosinca 2012. god. u cijelosti.

U Poreču, 07. siječnja 2013. god.

ODVJETNIK
Dario Čehić
POREČ, Decumanus 18
052 434 237 • 091 481 6367